

pæisk interesse og støtte til fremme af den økonomiske udvikling i visse erhverv eller regioner. Rådet kan på forslag af Kommissionen træffe beslutning om, at andre former for støtte vil være forenelige med Fællesmarkedet.

I medfør af artiklerne 93 og 94 skal Kommissionen sammen med Medlemsstaterne foretage en løbende undersøgelse af de i Medlemsstaterne gældende støtteordninger. Ved gennemførelsen af de nævnte undersøgelser skal Kommissionen søge at fastslå, hvilken virkning statsstøtten har på samhandelen mellem Medlemsstaterne. Indførelse af nye støtteordninger i Medlemsstaterne bør ifølge artikel 93 stk. 3 ikke ske, før Kommissionen har haft lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger dertil.

Kommissionen kan træffe beslutning om, at støtteforanstaltninger, som strider mod artikel 92, eller som anvendes på urimelig måde, skal ophøre eller ændres inden for et nærmere fastsat tidsfrist, og spørgsmålet kan, såfremt Kommissionens bestemmelse ikke efterkommes, direkte indbringes til afgørelse ved Domstolen. Kommissionen skal også udarbejde passende forslag til forordninger vedrørende den praktiske gennemførelse af bestemmelserne om støtteordningers begrænsning. Forordninger kan herefter vedtages af Rådet med kvalificeret flertal.

Kapitel 2. Fiskale bestemmelser (artiklerne 95-99)

Bestemmelserne retter sig på de skatter og afgifter i Medlemsstaterne, som har eller er egnet til at have en specifik indflydelse på vilkårene for det fælles markeds funktion og for konkurrencen inden for dette.

Bestemmelsernes hovedindhold er et forbud mod på den ene side diskriminatoriske skatte- eller afgiftspålæg og på den anden side eksportstøtte i form af skatte- eller afgiftsrefusioner. Bestemmelserne giver endvidere hjemmel til gennemførelse af en vis tilnærmelse af Medlemsstaternes lovgivning om indirekte skatter, der finder anvendelse på deres indbyrdes samhandel.

Ifølge artikel 95 må varer fra andre Medlemsstater ikke pålægges højere indirekte skat end tilsvarende egne varer. Denne regel er velkendt i international handel og gælder således også i henhold til GATT-bestemmelser og EFTA-bestemmelser. For det fælles europæiske marked følger reglen allerede af det alminde-

lige forbud mod diskrimination i Traktatens artikel 7. I artikel 95 formuleres reglen klart og ubetinget og er som sådan ifølge Domstolens praksis umiddelbart anvendelig i Medlemsstaternes retsorden. Diskriminerende beskatning antages at foreligge, når der for udenlandske varer anvendes højere afgiftssatser, ugunstigere beregningsgrundlag, opkrævningsvilkår eller lignende, end der anvendes for tilsvarende indenlandske varer. Ifølge Domstolens praksis er intern beskatning af indførte varer, af hvilke ingen tilsvarende findes i vedkommende Medlemsstat, forenelig med Traktatens bestemmelser, såfremt beskatningen står i et rimeligt forhold til landets øvrige interne afgifter.

Ifølge artikel 96 må refusion af interne afgifter på varer ved disses eksport til andre Medlemslande ikke ske med større beløb end de faktisk erlagte. Denne regel er overensstemmende med det almindelige forbud i artikel 92 mod statsstøtte, der ugunstigt kan påvirke samhandelen mellem Medlemsstaterne. Reglen gælder interne afgifter, der er pålagt varerne direkte eller indirekte, hvilket efter Domstolens praksis skal forstås som afgifter, der er opkrævet enten af den færdige vare eller af dens bestanddele. Skatter og afgifter, som er pålagt virksomhederne som sådan, falder derimod udenfor og må ikke refunderes, med mindre særlig undtagelse træffes i medfør af artikel 98.

Med henblik på tilfælde, hvor intern omsætningsafgift opkræves om en kumulativ flerleds-afgift, gives i artikel 97 en særlig bestemmelse om beregningen af refusionsbeløb ved udførsel og af afgiftsbeløb ved indførsel. Ved Medlemsstaternes indførelse af et fælles merværdiafgiftssystem vil denne bestemmelse miste sin betydning.

Den ordning, som omhandles i bestemmelserne i artiklerne 95, 96 og 97, indebærer bl. a. opretholdelse af en relativ omfattende afgiftsbehandling ved varers ind- og udførsel. Med henblik på ordningens forenkling pålægger artikel 99 Kommissionen at undersøge og fremsætte forslag om, hvorledes Medlemsstaternes lovgivning på dette område indbyrdes kan tilnærmes og hjemler Rådet beføjelse til med enstemmighed at fastsætte direktiver herom. De skatter, som Rådet ifølge denne bestemmelse kan søge tilnærmet, er begrænset til omsætningsafgifter, forbrugsafgifter og andre indirekte skatter, som finder anvendelse på samhandelen mellem Medlemsstaterne, og som der-